

Šest'desate výročí KSČ

Šest'desate výročí založení Komunistické strany Československa poskytuje příležitost ukázat před československou i světovou veřejností, ako tato strana od svého zrodu zradzovala a dodnes zradzuje národní aspirácie a záujmy Slovákov a Čechov a štátne záujmy Československej republiky, akých zločinov proti ľudskosti sa dopustili na Slovákoch a Čechoch od dňa, keď sa ujala moci vo februári 1948. Jej existencia je odvodená z cudzej pody, jej korene netkvia v slovenskej a českej zemi, jej dejiny sú opakom dejín československého štátu, jej úlohou a funkciou je prijímať a plnenie rozkazov z cudziny.

Zrodila sa začiatkom roku 1920 z lona čl. sociálnej demokracie pod názvom marxistická ľavica a hneď sa prihlásila do cudzích služieb. Od toho času sa nezastavila pred použitím nejakého prostriedku, aby zabránila konsolidácii československého štátu, naopak sústavne ho rozkladala. V máji 1919 zalo-

žil komunistický exponent Muna na Kladne robotnícke rady, agitoval za sovietsky režim a prijímal emisárov maďarského komunistu Belu Kuna, keď Kunove horďy obsadili značnú časť Slovenska.

V auguste 1920 vyhlásila marxistická ľavica železničiarisku stávkou, aby znemož-

nila pomoc Poľsku, ohrozila ním vpád sovietskej armády. V septembri 1920 obsadila násilne sociálne-demokratickú centrálu Ľudový dom a stranícky denník 'Právo lidu', obľahla budovu parlamentu a vyhlásila generálnu stávkou.

Na jar 1921 odhodila marxistická ľavica poslednú masku a ustavila sa ako Komunistická strana Československa a prihlásila sa do Tretej Internacionály. Dvadsaťjeden podmienok pre vstup prijala ešte pred svojím zjazdom. Hlavnou podmienkou bola totálna podriadenosť Kominternu, ktorú vo vzťahu k Československu zastupovali Bela Kun a Kreibich, a bez-

výhradné prijatie konšpiratívnej revolučnej taktiky. KSČ vzala na seba záväzok vytvoriť dvojaký aparát, legálny a ilegálny, aby mohla súčasne pracovať v medziach zákonov i konšpiratívne. Zaviazala sa zbaviť sa vo svojich radoch odporcov Kominterny, riadiť sa principami demokratického centralizmu a naďevšetko zamerať činnosť strany k úplnej a bezvýhradnej podpore záujmov Sovietskeho zväzu.

Roku 1925 nariadila Moskva odstránenie Šmerala z vedenia strany a presadila do vedenia politbyra Klementa Gottwalda. Na tom zjazde KSČ bola prijatá zásada, že sudetskí Nemci sú v práve,

keď sa snažia odtrhnúť veľkú časť Čiech a Moravy od československého štátu. Z podnetu a pod tlakom Kominterny prijala KSČ rezolúciu, že všetky národnosti žijúce v Československu majú právo na sebaurčenie až do odtrhnutia. Táto rezolúcia o sebaurčení a odtrhnutí nebola odvolaná ani na siedmom zjazde KSČ v r. 1936, keď už Heinleinova sudetonemcká strana, odnož Hitlerových nacistov, bola po voľbách r. 1935 najsilnejšou stranou Československa a smrteľným nebezpečením pre československý štát. Ani vtedy záujem štátu ešte neležal na srdci KSČ.

Úplnu bolševizáciu strany

previedli na šiestom zjazde KSČ v roku 1929, keď po predchádzajúcom odsúdení vedenia strany moskovským súdnym tribunálom Kominterny, v ktorom zasadali Bela Kun a Fin Kuusinen za predsedníctva člena starej Leninovej gardy Guseva, bola do vedenia strany dosadená skupina Moskve podriadených a poslušných komunistov na čele s Klementem Gottwaldom, Rudolfom Slánsky, Václavom Kopeckým, Jánom Švermom a Brunom Koehlerom. Československá sociálna demokracia bola vyhlásená za stranu sociál-fašistickú a Masarykova t. zv. hradná skupina za ohnisko fašistických pučistov. Tento zárok Moskvy mal za následok, že sa z masového hnutia stala KSČ stranou straníckych kádrov. Dvadsaťšesť komunistických poslancov odmietlo uznesenia zjazdu a intelektuálovia opúšťali stranu.

Nové vedenie sa predbiehalo v radikalizme. Stávky, demonštrácie a parlamentná Pokračovanie na str. 7

naše hlasy

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS
NEZÁVISLÝ ČASOPIS PRO ČECHY A SLOVÁKY

No. 6. (998) Vol.-Ročník 28.* 29. srpna - August 29, 1981
SECOND CLASS REGISTRATION NO: 1928

Jan Waldauf:

Thirteen years ago

Thirteen years ago on this day Soviet armies invaded Czechoslovakia. The leaders of the Soviet Union, like the gangsters they are, struck at night and without warning. They abducted the leaders of the government of Czechoslovakia, surrounded its parliament with tanks and guns and flooded the small country with a half million soldiers. And Czechoslovakia is still occupied.

As we commemorate the tragic events of 13 years ago in Czechoslovakia is still occupied.

As we commemorate the tragic events of 13 years ago in Czechoslovakia, we are witnessing a daring challenge to the Soviet system by the people of Poland. They are setting a magnificent example containing a lesson which may yet resound elsewhere in Central and Eastern Europe.

Remembering August 1968, following the events in Poland, witnessing the unprecedented Soviet military build-up, combined with stepped-up communist subversion around the world, we are deeply troubled when we perceive in our country - in Canada - and in the West generally, an inability or unwillingness to face reality.

There appears a reluctance to accept the fact that communism by its very nature is hostile to the concept of human dignity, and that it cannot survive unless it imposes a brutal regime of fear and terror.

Communism can never attain a "human face" as some, perhaps only naively, may still believe. They 1968 invasion of Czechoslovakia demonstrated most convincingly, and tragically, that the utopia of "socialism with a human face" would be quickly and mercilessly crushed by Soviet tanks.

Communists preach economic progress but give their people poverty; they promise liberation but bring new colonialism; they promise peace but prepare war; they promise freedom but keep their people in slavery.

Many in the West look for magic solutions through the so called détente and seem to believe that détente will suddenly turn communists into "nice" and "good guys". They point to a certain liberalization of the regime and forget that such liberalizations have no more meaning than the in-and-out movement of an accordion. For the essence of communism lies not in its

Continue on Page 7

Politická krize ve Švédsku

Demise nejprve několika konzervativních členů vlády i později oficiální odstoupení celé koaliční vlády premiéra Fallina nočním května otevřely vládní krizi ve Švédsku. Vládní koalice složená z rolnické Strany středu ministerského předsedy Fallina, Liberální strany jejíž vůdce Ullsten byl ministrem zahraničních věcí a konzervativců, jejichž předseda Bohman byl ministrem hospodářství, se rozpadla. Prakticky po celou dobu své existence prožívala hluboké rozpory a nyní ztroskotala na otázce daňové reformy.

Strana středu a liberálové se "za zády" konzervativců dohodli se sociálně demokratickou opozicí na daňové úpravě, která má postihnout některé bohaté vrstvy. A to nemohou konzervativci připustit, neboť z těchto vrstev se rekrutují jejich hlavní voliči. A tak na protest opustili vládu a tím ji nakonec donutili k demisi.

Daňový sporný bod vyostřil obtížnou situaci vlády, která neví, jak čelit zhoršující se hospodářské krizi v zemi. Švédsko už dávno není oním "ostrovem blahobytu", za jaký se ho snažila vydávat kdysi sociálně demokratická propaganda. Když není z čeho dávat, dávat se nedá. Každá kapsa má své dno a tak i Švédská kapsa je prázdná. Rostoucí rozpočtové

deficit, který už představuje 11 procent národního produktu je dědictvím dlouholeté vlády Sociálních Demokrátů. Současná vláda ať bude jakákoli musí učinit úsporná opatření k nimž se v současné době liberálové a Strana středu nechtějí uchýlit, aby si neodradili voličstvo, neboť řádné parlamentní volby by se už měly konat v příštím roce.

Na základě voleb z roku 1979 mají strany současné vládní koalice v parlamentě většinu jediného hlasu.

Opoziční sociální demokraté, kteří mají v parlamentě daleko největší skupinu poslanců, již delší dobu usilují o vypsání předčasných voleb, neboť doufají, že by jim přinesly úspěch. Sociální demokraté, kteří po 44 let

vládli ve Švédsku, následkem své levicové a se sověty koke-tující politiky ztratili v roce 1976 parlamentní většinu a ani ve volbách v roce 1979 se jim nepodařilo se k moci opět dostat. Společně s komunisty mají v parlamentě o jednoho poslance méně než vládní pravicová koalice. Nyní cítí sociální demokraté výrazně svou šanci a nechtějí si ji nechat ujít.

Výzkum veřejného mínění jim přiznává 48,5 procent, zatímco dosavadní vládní koalice by měla dostat jen 43,5 procent hlasů. Mezi ní by nejsilnější byli i nadále konzervativci s 24,5 procenty, pro Stranu středu se vyslovuje 12 procent a liberály chce volit jen 7 procent dotázaných. Obvyklých 5 procent pro komunisty by s velkou pravděpodobností nakonec mohlo pomoci sociálním demokratům k zajištění potřebné většiny v parlamentě na ustavení levicové vlády. Vůdce sociálních demokratů Olaf Palme vystupuje velmi sebevědomě a vede útok proti vládní pravicové koalici velmi rozhodně. Snaží se maximálně využít hluboké rozpory, které ji rozdělují od samého začátku, a politické operace s daňovou reformou je toho nejvýraznějším dokladem.

Nepríznivá situace je si pravicová koalice dobře vědoma a tak podnikla všechny možné kroky k tomu, aby zabránila rozpuštění parlamentu a vypsání nových voleb. Nakonec se našlo řešení menšinové vlády, jaké se už z hlediska pravicových vlád do jisté míry osvědčilo před volbami v roce 1979. Tehdy také po rozpadu třístranné koalice se vytvořila menšinová vláda, která za tiché podpory ostatních pravicových stran, vydržela až do řádných voleb.

Římská aféra

Řím: Skandál kolem tzv. zednářské lóže P 2 zaznamenává po sebevraždě plukovníka Italské finanční stráže L. Rossiho další záhadnou kapitolu.

Tvoří ji dohady kolem případu bývalého několikanásobného ministra G. Stamatih, jehož jméno spolu s téměř tisícovkou dalších figuruje na seznamu zabaveném ve vile šéfa lóže L. Gelliho. Podle italského tisku Stamatih náhle převezzen do jedné milánské nemocnice údajně po sebevražděm po-

kusu, po požití značného množství barbiturátů a alkoholu. Stamatihova rodina sevevražedný pokus dementuje, lékaři zachovávají o věci mlčení. Stamatihovo jméno podobně jako jméno plukovníka Rossiho se spojuje také s úplatkářskou aférou kolem dodávek ropy ze Saúdské Arábie do Itálie.

Thirteen years ago

Con. from Page 1

crescendo of murder and exile to labour camps but in the system that makes them always possible, though they may not always be applied or by the same degree of harshness.

In its hope of avoiding confrontation with the Soviet Union at all costs, too long has the West ignored or excused communist aggression, atrocities and mass murder. Too long were its eyes and conscience shut to the systematic suppression of human rights inside the Soviet Union and its satellites and to acts of subversion and aggression outside their borders.

Czechoslovakia in 1968, and Poland now, demonstrate that the communist system can be kept in power only by force. But they also demonstrate that the enslaved people of Central and Eastern Europe are united in their hatred of their Soviet overlords.

The bloodstained record of the Soviet union is well known. Let me just list some of its many crimes against humanity:

The forced collectivization of Soviet agriculture in the 1930s - a model for the genocidal tragedy of Cambodia in our time;

The genocide perpetrated on the Baltic nations of Estonia, Latvia and Lithuania;

The mass murder of 15,000 Polish officers and intellectuals in the forest of Katyn;

The bloody suppression of popular uprisings in East Berlin in 1953 and in Budapest in 1956;

The invasion of Czechoslovakia in 1968 and 11 years later in Afghanistan.

I could go on for a long time - the list of Soviet crimes is endless and the suffering caused by them to countless millions of people defies imagination.

Truly frightening, however, is the fact that all of this is common knowledge - as is the existence of slave camps, the use of mental hospitals as political prisons, the fact that tens of millions of lives were destroyed by the Soviet communists system.

Because of this common knowledge we find it extremely difficult to accept that the Soviet Union and its satellites still enjoy respectability at the United Nations and

other international forums, and that we in the West may actually finance our own destruction - by trading with the Soviets - by selling to them high technology items which strengthen their military capability, and by buying products of Soviet slave labour, such as the Lada cars.

During the 13 years since Soviets invaded Czechoslovakia their aims have not changed. Communist domination remains a threat to mankind comparable and surpassing that of Hitler's Nazi Germany. The menace of aggression - first through subversion and later through an actual takeover of the country itself - is present on every continent of the globe.

Today, remembering Czechoslovakia, we again appeal to our government that it, at the very least, not recognize governments of communist countries as genuine spokesmen of their people; these governments have consistently violated all accepted standards of international law, they violated the sovereignty of other nations. They are guilty of countless crimes against their own population - they do not and cannot speak for

the people they keep in slavery.

It is time to shed the prevailing shameful "Munich" mentality of appeasement at all costs. The continuous retreat before the communist gangsters must finally stop.

It is time that our demands for firmness in dealing with the Soviet Union and its satellites finally be heard and acted upon by our governments.

The Soviet Union will never be halted by negotiations or trade - it can only be stopped by vigilant containment backed by the necessary force from the outside - or by disintegration from within.

The events in Poland show that people behind the Iron curtain can no longer endure the misery and suffering imposed on them by the alien communist regimes.

The time has come for all oppressed people to be given the freedom to choose their own form of government, their own way of life.

The time has come to permanently dismantle the Iron curtain, and all the other curtains and walls of communism, and to dispose this godless inhumane ideology to the dustbin of history where it belongs!

Zlatokopové nebo kolaboranti?

V pátek 21. srpna t.r. se uskutečnila na náměstí před Novou radnicí v Torontě "Mezinárodní protestní manifestace" proti okupaci Československa.

Průběh byl velmi důstojný a nedošlo k žádné provokaci které snad bránila policejní asistence. Od 7:15 do 7:45 hod. vyhrávala "Moravia Micro Band" (Jiří a Petr Komínkovi) české a mezinárodní písně. Asi v 8:00 hod. čtyři Sokolky v národních krojích nesly čl. vlajku na ohoz Nové radnice, kde při čl. státní hymně byla vztyčena na radnici a vlaje dodnes. Potom se na podiu vystřídalo několik řečníků. Byli to zástupci federální vlády, oposice, provinční vlády a oposice, radní města Toronta a zástupci etnických skupin. Master of ceremony byl Polák - Alderman za Parkdale, Mr. Chris Korwin-Kuczynski. Za naši skupinu velmi pěkně promluvil Jan Waldauf - starosta Ústředí Sokola v zahraničí. Po projevech zahrála Korejka paní Wildingová klavírní skladbu Antonína Dvořáka. Nakonec byl promítán dokumentární film: "Seven Days To Remember".

Na manifestaci byly zastoupeny téměř všechny národnosti které byly porobeny Sověty, zvláště Poláci, kterých bylo poměrně hodně. Chyběli jen Vietnamci, Laosané a Kambodžané, přestože o manifestaci byli informováni a jejich zástupci účast přislíbili.

Poslanec Yuri Shymko ve svém projevu se ptal: "Kde jsou Boat People? Kde jsou ostatní? Těch se to netýká? Zapomněli na to jak utíkali před rudým nebezpečím?"

Pro nepřítomné platí pouze omluva: nemoc, zaměstnání a nebo že už byli mimo Toronto. Jiná omluva neexistuje! Každý ví, že invaze byla 21. srpna a proto ve svém zájmu měl pátrat kolem sebe jestli se něco koná.

Ale jak se do lesa volá, tak se z něj ozývá. Až bude jednou mnohým lidem zle a poteče jim do bot, marně budou volat o pomoc! Budeme k nim hluchí!

Každým rokem tam vidíme až na čestné výjimky stejné tváře. Kde však zůstaly ty tisíce nově došlých krajanů kteří přišli do Kanady v posledních letech? S největší pravděpodobností se stali "lovci dolarů" a nebo dali se na cestu kolaborace. Zřejmě, když žádali o emigraci a prosili o její urychlení, či sponsorování, už přemýšleli nad tím, jak si zažádají o urovnání vztahů s komunistickým režimem v Praze a budou tam jezdit na dovolenou s kanadskými dolary v kapse. - Proto si nemohou dovolit manifestovat proti komunismu. Co kdyby je náhodou nějaký podobně smýšlející "zlatokop" uviděl a zahlásil v Praze? Pak by bylo veta po vysněné návštěvě. Kanada dává plným rukama placenou školu angličtiny a jiné výhody. Za co? Pořádnému exulantu se z toho dělá zle od žaludku. Právem jsou zde návrhy, že by se měla podat pomocná ruka jen těm krajanům kteří nebudou Kanadu ždímat na úkor jiných a poskytnou politické záruky.

Je dost krajanů, kteří jsou skutečně politickými uprchlíky a do Kanady se nemohou dostat protože imigrační quota byla vyčerpána krajany "zlatokopy a kolaboranty" kteří podvodně vyplnili imigrační dotazníky.

Dnes už není doba zlaté horečky a pro "vyžírky" zde není místa. Takáto pakáž s marxistickou výchovou a manýrama je jen přítěží.

Na kolaboranty také jednou dojde. Každý z nich si musí uvědomit, že v případě mezinárodní vojenské krize poputuje za ostatní dráty internačních táborů (jak tomu bylo za II. světové války v Kanadě a s Japonci v USA.). Potom budou plakat krokodýlí slzy a nebude jim pomoci. Kanada se musí bránit a chránit před zrůdci a špióny.

Není možné aby různé elementy dojily Kanadu a přitom zůstaly cvičenými opicemi komunistického režimu, který je nepřitelem celého světa.

-miko-

Bankrot marxistického hospodářství přivedl Poláky na žebráckou hůl

Warsaw graffiti: "Never mind, we have socialism instead"

such an action. It may be pointed out that the Brezhnev Doctrine can be traced back to statements and practices of Lenin, Stalin and Khrushchev. It indicates the continuity of policies of the Soviets and their determination to use force whenever and wherever they believe that they can benefit from it.

By invading Czechoslovakia the Soviets attained their military-strategic objectives. They secured control of Bohemia, called by Bismarck "the eternal battlefield of Europe" and "the vast natural fortified camp raised by God in the middle of our continent." Their military presence in the country bordering on West Germany and Austria has strengthened the northern tier of the Warsaw Pact and from that advanced position they can threaten Western Europe.

Czechoslovakia is an occupied country and, according to some reports, the Soviets plan to incorporate this once free, independent and democratic state into their "federation". The dependence of that country on the Soviet Union was formally established when in October 1968 Moscow made Alexander

Dubček endorse a treaty between the U.S.S.R. and Czechoslovakia on the "temporary" stationing of Soviet troops in Czechoslovakia on The permanent arrangement for keeping the military units there was made by a formal treaty in May 1970. The latter treaty incorporated the essence of the Brezhnev Doctrine, that is it contains the principle that the defense of socialism is a joint responsibility of all socialist countries. It also formalized the permanent stationing of Soviet military units in Czechoslovakia and mandatory consultation in matters of international politics.

Czechoslovakia's pivotal position in Europe makes the Soviet military presence a direct concern to all members of NATO. It is, indeed, in the best interest of all free peoples to help the Czechs and Slovaks fighting for their freedom, to help those who want to shake off the Soviet-communist yoke. By helping the free world's best allies - the freedom fighters in the Soviet orbit - the free people will be able to secure their own freedom.

Dr. Josef Kalvoda

AUGUST 1968

Attention of the whole civilized world turned to Czechoslovakia when the Warsaw Pact armies invaded the small country in the heart of Europe on August 21, 1968. The theory that the Soviet Union was "mellowing" was shattered.

The swiftness of the action, especially the landing of Soviet troops, weapons and equipment at the Ruzyň airport, reflected the Soviet army's military capabilities. The brutal invasion ended the experiment known as the Prague Spring and the policy of "building bridges to eastern Europe" received a set back. Indeed, Czechoslovakia, the "bridge between East and West", became a Soviet military bridgehead in Europe. The Soviet news-

paper, Pravda, cynically justified the action by recalling the late German Chancellor Bismarck's dictum "Whoever controls Bohemia control Europe."

The invasion showed the unrealistic nature of the détente policy reflected merely a wishful thinking of some "liberals" in the West and self-defeating. The Soviets did not hesitate to violate international conventions and practices of civilized nations, to violate the state

sovereignty of a friendly country, and even to violate principles of non-intervention and non-interference in affairs of other states they themselves had so loudly professed. The invasion of Czechoslovakia, and later of Afghanistan, show duplicity of the Soviets. Their rhetoric about peaceful intentions, peaceful coexistence, détente, and respect for state sovereignty of other nations have been only a smokescreen aiming at deceiving those who let themselves to be deceived. Indeed, as Stalin put it, "Words are one thing and deeds are another. Otherwise what kind of diplomacy would it be?"

In an attempt to justify their invasion, the Soviets invented what became known as the Brezhnev Doctrine, claiming that the Warsaw Pact action reflected the international responsibility of the Communists for the fate of socialism. The Doctrine states that the sovereignty of individual socialist country must not conflict with Moscow's definition of the interests of international Communism and the Communist-dominated countries in the immediate sphere of Soviet influence. The Soviet bloc countries reserve to themselves the right to intervene in any "socialist" country if they believe that Moscow's interests require taking

Iniciativa a mudrcové

Každému pozitivnímu činu jsme ochotni zatleskat a zlého muže vypiskáváme jen jak se objeví na scéně. To je zákon boxu, dramatu i každodenního života.

V politice od doby vzniku toho slova, jsou jak víme věci ale daleko zamotanější. Každý akter se chce zdát být kladným typem a každý svůj čin opěvuje jako spásu světa.

Evropskou iniciativou bychom měli uvítat jako ohromný pokus Evropanů zachránit Afganistance bez výstřelu.

Jenže o vlastně jde? (Iniciativa byla zahalena do roušky vysoké diplomacie . . . ale před kým, když všichni víme, že mezi lordem Carringtonem a panem Gromyem mohlo dojít jen ke konkrétním slovům; jet do Moskvy jen na večeri by bylo celkem nepohodlné).

Vlády před rokem apelovaly na sportovce aby do Moskvy nejezdili na protest proti sovětské okupaci Afganistanu. Každý pamatuje, že uznali a lidsky vzrálí sportovci pochopili důležitost argumentů a hodili přes palubu pot a dřinu let i svoje osobní ambice zvítězit a do Moskvy skutečně nešli.

Zatleskali jsme jim. I vlády jim zatleskaly. Mimo potlesku ale neudělaly nic či jen velmi málo. Carter byl slabý, můžeme říci, a potvrdily to i volby na prezidentské křeslo.

Vyhrál muž nekompromisního kursu. V potlesku jsme ale zapoměli na Afganistan a mihoravé obrázky přinesly "daleko důležitější" problémy. S lehkostí a s úlevou pro americké pěstitelé se potichouku zrušilo embargo na vývoz obilí do území zlého muže.

Všichni jistě uznáme potíže s nadvýrobou i problémy tím co by nastalo kdyby zlý muž byl nechán o hladu. A tak se mičí i když v duši klíčí smutek a otázky.

V Evropě je ovšem také nadvýroba a hory másla a hovězího přerůstají únosnou výškou . . . na štěstí zlý muž má zemní plyn . . . a tak mu přidáme ještě technologii a roury kterými oplývá "krásný muž."

Situace je překerní. Jedna věc je rozdmýchat veřejnost k nějakému činu - jako s těmi sportovci - a druhá je přimět inteligentnější část občanů aby se nedivili obojkosti počínání: Proč na nás chcete abysme se nebavili a vypiskovali zlého muže a na druhé straně mu dáváte výslužku bez které by už dávno nežil.

A tak aby se alespoň něco zachránilo (totiž měla by to být poctivá tvář) vymyslela se

Evropská iniciativa. Nemusíme ovšem chodit do Downing Street na čaj ani do Bruselu na kávu abychom si na prstech neuměli spočítat co lord Carrington vezl v kapse za nabídku. Ovšem jak vidíme nepolechtal pana Gromyka na žádném místě aby to mohlo vyvolat úsměv či nebo jen škleb.

Medvěd ví své, zná nadprodukcí západu a ví co říkal Lenin, Stalin a Chruščev.

Občané sovětské veleříše jsou pečlivě informováni: My sovětské lidi musíme bránit ubohý lid Afganistanu před kapitalistickými vydíráními stejně jako jsme nabídku nezištnou bratrskou pomocí Československu a jako uhájíme Polsko bude-li potřeba. Vždyť všichni občané SSSR vidí jak bídne hladově miliony nezaměstnaných na západě jak tam klesá výroba a jak SSSR musí západu pomáhat - i auta jim posíláme! A tak Lord Carrington odjel "překvapen". Jen jako pozornost mu ještě pan Gromyko naservíroval koktail v Liverpoolu, o dalších deseti dnech lidových veselí nemluví.

O internacionálních socialistech kteří Gromykovy koktaily servírovali v balaklavách a dováželi je na dálku se překvapivě málo hovoří. V zásadách velké diplomacie

se vše svedlo na nezaměstnané . . .

Moskva v zápětí komentuje dobře plánovanou serii přehlídek městských záškodníků jako výbuch hladovického proletariátu a věští konec zahnívajícího kapitalismu.

V SSSR se samozřejmě nikdo nebude ptát kde hladověcí proletariát a věští konec zahnívajícího kapitalismu.

V SSSR se samozřejmě nikdo nebude ptát kde hladověcí nezaměstnaní berou peníze na publikace jak věst záškodnický boj ve městech a jak připravovat "petrolejové bomby" kdo platí Citizens' Band Radio, které koordinovalo akce querrill a proč hladověcí nedrancující nedrancují obchody s jídlem ale krámy s magnetofony, Hi-Fi, hodinkami a lihovinami.

Vysvětlování by bylo zdoluhavé a komusi nepohodlné i na západě a tak se pustí na televizi utkání Anglie-SSSR v lehké atletice. Nastane velké sbratřování. Bouře jako čarovným proutkem ustanou.

Zdá se, že Moskva přistoupila na Evropskou iniciativu . . . samozřejmě ale jen na tu část, která zaručí sovětům co chtějí.

Mudrcové se Herodesovi nevraceli, pamatujete?

Londýn 19. července 1981.

Na vedomie

Upozorňujeme na skutočnosť, že z kruhov bývalých prominentných komunistov a teraz disidentov, žijúcich vo Viedni rodinní príbuzní chodia na návštevu do Československa. Považujeme to nielen za neetické podlivnú, ale aj nebezpečnú vec, ktorú čo najrozhodnejšie odsudzujeme a upozorňujeme na ňu najmä preto, aby sme nemuseli byť zase svedkami podobných prípadov, ako je prípad dr. Hodica. RSC

Prohlášení neoslavistů k 21. srpnu 1981

Znovu si dnes s celým svobodným demokratickým světem vzpomínáme na osudné dny sovětské okupace Československa 1968, která přes noc změnila úděl poslušného služebníka v osud bezmocného otroka. I když sověti zatím pokračují plánovitě ve své zaslepené, nelidsky zvrhlé metodě postupného zotročování lidstva, stále zřejměji vystupují dnes nad horizont světového dění neklamné důkazy nezadržitelného již úpadku a rozkladu sovětského imperia otroctví, hospodářské mizerie, kulturní destrukce, dehumanizace, ubíjení lidských práv a deformace všech ušlechtilých snah a tužeb člověka atomového věku.

Anomalie existence komunismu ještě na konci 20. století je zřejmě podmíněna jen vojenskou silou a hrozbou, kterou dnes Sovětský svaz ve světě představuje. Armády podmaněných národů, včetně národa ruského, nejsou však dnes už ochotny bránit přežívání nelidského komunismu se zbraní v ruce. Toho si jsou i rudí mocipáni dobře vědomi! Ujařmené národy vědí, že "Západ" nemá útočných úmyslů, ani teritoriálních zájmů! Starostlivě se jen ptají: "Co přijde po komunismu? Jaké myšlenky, ideály a životní formy naplní vzduchoprázdnotu po více než půlstoleté vládě třídní nenávisti, materialismu a ateismu, nivelizace všech tradičních hodnot křesťanských a totalní destrukce lidských vztahů v rodině, obci, národě a celém imperiu bídy a utrpení?"

Národy v dosud svobodném světě se zase soustřeďují na otázky, co nového se objeví nad troskami komunismu v zemi, z které vyšel, co nadějnějšího pro další budoucnost lidstva raší pod zdánlivě nehybným a zlostejněným povrchem života v satelitních zemích Evropy, z nichž velkou většinou tvoří národy slovanské.

Odpověď na tyto otázky svobodného světa naznačují současné události v Polsku, jež znamenají historický zvrat v dějinách světovládnych aspirací komunismu a počátek nové éry lidstva, zblaveného apokalyptických hrůz bezbožecké tyranie zloduchů.

První pozitivní změnou na troskách komunismu ve slovanském světě bude nový vztah mezi národy slovanskými jako takovými, přeživšími totalitním systémem marx-leninistické diktatury: sebeurčení, nezávislost, bratrské spolupráce v nedílné spravedlnosti a svobodě všech v rámci sjednocené Evropy.

Je výrazem prozřetelnosti perspektivy osudu, dějin a poslání evropského kontinentu v lidstvu, že právě v době neomylných příznaků nastávajícího konce světového komunismu všech odstínů a barev byli prohlášeni za spolupatrony Evropy - vedle sv. Benedikta - slovanští věrozvěstové, soluští bratři, sv. Cyril a Metoděj, uznávaní zakladatelé slovanské osvěty. Tím byla zřejmě vložena na bedra evropských Slovanů zodpovědnost za další historický vývoj Evropy a tím i celého lidstva.

Proto my, neoslavisté slovanského exilu, rádi a s historickou spoluzodpovědností bereme na sebe úkol - jako pozitivní přípravu k budování nového, spravedlivějšího života slovanských národů a všech národů Evropy a celého lidstva - tříbit, šířit a uplatňovat tyto ideje, které zde tlumočíme ujařmeným národům Východu i svobodným národům Západu:

A) osvobození Slované si chtějí sami budovat svou budoucnost na vlastních tisíciletých křesťanských tradicích národních i kulturně sociálních, t.j. na principech demokracie, tolerance, spravedlnosti ku všem a nedílné svobody všech;

B) budoucí spolutří slovanských národů musí být zbaveno podezření z ruského imperialismu a postaveno:

1) na novou základnu naprosté rovnosti, svobody a bratrství všech i těch nejmenších členů slovanské rodiny;

2) na respektování a podporování křesťanských tradic v životě jednotlivce, rodiny, obce, národa a státu, jež se neklamně osvědčily - po 60 let komunistické diktatury - jako nejbezpečnější záruka k dosažení optimálních podmínek postupného rozvoje všech kladných schopností jedince k stále dokonalejším formám lidských vztahů člověka k člověku (lidské společnosti) k přírodě (vesmíru) a k Bohu (nadpřirozenu, Absolutu).

C) Takto chtějí Slované ve svých tisíciletých domovinách, spolu se Slovany, žijícími kdekoli v svobodném světě, přispět po pádu komunismu k výstavbě nového, spravedlivějšího a šťastnějšího světa a tím odčinit před tvář lidstva a soudem dějin nad Slovany vše to, co kdy a kde zlého bylo spácháno jménem komunismu na jednotlivcích, rodinách a celých národech od osudné "ruské" revoluce 7. listopadu 1917 až po naše dny.

Klub neoslavistů

Špiónážní aféra - "Dr. Josef Hodic

Dne 2. července t.r. oznámil pražský rozhlas návrat "osvědčeného spolupracovníka čs. rozvědky po dokončení úspěšné mise v zahraničí". Je jím Dr. Josef Hodic, který se vrátil, či byl vrácen, z Vídně se svou manželkou. Dr. Hodic (mar. 1924) byl promován doktorem práv r. 1950 a do r. 1967 pracoval ve Vojenské akademii Kl. Gottwalda, kde dosáhl hodnosti podplukovníka. V roce 1968 byl činný v branném oddělení ÚV KSČ. Ze strany byl vyloučen r. 1970 a pak pracoval jako dělník. Byl v první skupině těch, kteří podepsali Chartu 77. V listopadu 1977 emigroval s manželkou do Vídně (Jeho děti a vnuci zůstali v ČSSR.). V Rakousku pracoval v Ústavu pro zahraniční vztahy a napsal studii "Vojensko-politické názory v čs. armádě 1948-1968. Podle rakouských úřadů Dr. Hodic neměl přístup k důvěrným vojenským dokumentům. Domnívají se, že jeho hlavním úkolem byla špiónáž mezi čs. exilem ve Vídni a Rakousku.

Jsou náznaky toho, že Husákov režim připravuje nový politický proces v souvislosti se zadržením více než 30 disidentů, zapříčiněným zatčením dvou francouzských studentů na čs.-rakouské hranici. Lze očekávat, že slibovaná "odhalení" činnosti exulantů "proti republice ve spolupráci s domácími zrádnými živly" budou jedním z úkolů nového Minařika.

V této souvislosti byl čs. vel-

vyslanec povolán na rakouské zahraniční ministerstvo a byl vyzván, aby ČSSR okamžitě zastavila špiónážní činnost na území Rakouska. Případ je novým důkazem, jak se čs. komunistický režim snaží všemi způsoby proniknout do řad politického exilu, jak o tom píše Josef Frolík v knize Špión vypovídá (Index, Kolín n.R.).

Dr. Josef Hodic vystoupil na tiskové konferenci v Praze 15. července. Neřekl nic světoborného. Byl policajty naprogramován, aby očernil exilové pracovníky od leva do prava, zřejmě s cílem vnést do řad exilu rozkoř a vzájemné podezřívání. Čs. komunistický režim bude vynášet činnost Dr. Hodice, aby světu a hlavně chartistům doma a exilovým pracovníkům, ukázal, jak čs. rozvědky výkonně pracuje a o všem ví - i když je velmi sporné, že Hodic "byl poslán". Je pravděpodobnější, že z těch či oněch důvodů byl získán až za jeho pobytu ve Vídni. Není n. př. pravděpodobné, že měl podíl na zadržení auta dvou francouzských příslušníků na čs.-rakouské hranici, i když režimní propaganda se tím bude chlubit.

Západoněmecký týdeník Der Spiegel z 13. července přinesl článek o Hodicově případu, v kterém mezi jiným píše: "Dank seiner Rührigkeit wurde Hodic gar Mitglied des konservativen Rats der freien Tschechoslowakei mit Sitz in den USA." K tomu Rada svobodného Čes-

The Austrian House of Parliament in Vienna; at left background the towers of Vienna's City Hall.

koslovenska konstatuje, že Dr. J. Hodic nikdy nebyl členem Rady a nikdy nebyl o členství požádán, a nebyl s Radou ve styku. V článku se dále praví, že RSC je podporována americkou vládou. I to se nezakládá na pravdě. RSC je přirozeně v úzkém styku s politickými činiteli ve Washingtonu (je rovněž ve styku s vládami dalších západních států). Finančně je Rada svobodného Československa zcela nezávislá. Svou činnost financuje výhradně svými prostředky, členskými příspěvky a dary Čechoslováků, žijících ve svobodném světě. Generální tajemník RSC, J.V. Zich poslal Spiegel-

lu dopis se žádostí o opravu. (RSC)

Poznámka redakce:

Nejsme pro diskriminaci uprchlíků z Československa, ale v žádném případě by neměli pracovat v exilových organizacích ti, kteří byli členy KSČ. Pak nemusí dojít ke skandálům, případně ohrožení exilových organizací, či jednotlivců. Pokřivená páteř od Marx-leninismu se tak snadno nenarovná. Proto by měli být léčeni delší dobu. Mnozí exiloví pracovníci vidí v těchto lidech výborné spolupracovníky - nahončí hlas v budoucím "svobodném" Československu.

ÚVAHY

Věřím, že každý svým způsobem vyznal vzpomínku smutku na mladého světového hrdinu Terry Foxe; já osobně jsem si po starém způsobu v době jeho pohřbu klekl, a pomodlil jsem se aby Pánbůh Všemohoucí jej přijal a zařadil mezi nebeské hrdiny, kam asi patří. Po své modlitbě jsem listoval staršími čísly Reader's Digest a našel jsem velmi zajímavou zprávu z Quebecu (March 1981) na stránce 204, jak musel náš hrdina běžet po postranní cestě na příkaz quebecké policie a na stránce 220 nehoráznou lež od quebeckého kolumnisty, že Terry Fox běžel od Gaspé Penninsuly do Montreálu, (což je 700 mil.) jenom 150 mil, zbytek prý seděl v doprovodném automobilu. Komentář pisatele Reader's Digest: "It was an outrage he could not endure". V pozdější době tato zlá vůle byla odvolána, ale důsledky na hrdinovi Terryem zůstaly.

Zajímavá zpráva v "Toronto Star", kde dopisovatel Ernest Conine popisuje jak za prezidenta Reagana jdou ceny nahoru, používá výrazu "painfully so". Pravda, pane Conine je jiná. Máme zde na dovolené rodinu z Los Angeles. Člen té rodiny je starší muž, který viděl jak si beru léky a ptal se co stojí, samozřejmě léky na předpis od lékaře neplatím, ty jsem si předplácel co žiji v Kanadě. Ale mám také předepsané vitaminy, které si musím platit sám. Porovnali jsme ceny:

Vitamin E - v Kanadě 100 kapsulek \$9.00, ve Státech kolem \$2.00; Vitamin Beminal B-C, v Kanadě 100 kapsulek \$6.65, ve Státech kolem \$2.45; a tak dále. A toto všechno starší člověk potřebuje ke zdraví. Zelenina, ovoce a ovocné nápoje o 50 levnější, maso o 30 procent. Ku příkladu, máte-li zde štěstí a najdete "special", můžete koupit kuře za 89 centů libru, v Americe se kuřata běžně prodávají za 59-69 centů za Tak je to se všemi ostatními potravinami.

Jedním jednou, dvakrát za rok do New Yorku, kde mám rodinu. Máme povolení si přivést bez cla za \$150.00 zboží, jednou do roka. Ty tam rozhodně utratím a proti tomu co bych zaplatil zde za podobný nákup si ještě ušetřím \$60 - 70 na letenku. Kdybych se v New Yorku oblékal a obouval, ušetřil bych na všem při nejmenším 30 procent. Je vidět, že reportéři podobní panu Coninovi z Toronto Star, dělají všemožné, aby naši liberální vládu postavili do krásného světla, ale skutečnost je jiná.

Pan Conine dále nařiká nad Američany, že jejich inflace bude ještě trvat 12-18 měsíců. Použiji jeho slov:

"... AND QUITE POSSIBLY LONGER* AND EXPECT INFLATION TO FLOW AROUND 7,5 percent . .

Všimněme si raději jak je to u nás v Kanadě. Poslední statistika mluví o 12,5 procent. A tak pane Conine a vy ostatní profesori z Toronto Star, zametejte si před svým vlastním prahem! Administrativa prezidenta Reagana dokázala srazit inflaci téměř o 35 - 40 procent za 6 měsíců a to je, myslím, ohromný úspěch. U nás v Kanadě jsme dokázali posunout inflaci o 1 procento výše ve stejném časovém úseku, čili, při tomto hospodaření vzroste i náš státní dluh a naše děti se mají na co těšit, a půjde-li to tak dále, ještě jejich děti.

Je zajímavé číst sekci "Letters" v Toronto Star v posledních dnech. Všichni dopisovatelé, a je jich hodně, od- suzují velmi ostře poštovní stávkou. Připojují se k nim, ale zvláště bych chtěl zdůraznit, že žádný veřejný zaměstnanec by neměl mít právo stávkovat. Vyjednávat, to ano, a nezáleží na tom jak dlouho by ta jednání zabrala, zaměstnanci platí své Unie a zaměstnavatel má pro takový případ své úředníky a advokáty. Jistě by k výsledku došli a nebyly by takové škody na národu. Ale vlastně se tím stávkujícím tak moc nedivím, - náhodou v těchto novinách jsou ještě lepší perličky.

Ontarijský parlament nežli zavřel na léto svůj krám, si nejdříve všemi hlasy (125 členů) odhlasoval zvýšení svých gáží. Ti ani nemusejí s nikým vyjednávat. Zvýšení se pohybuje od \$5.500,00 nahoru. Jedna třetina je nezdanitelná. U těch pánů kteří mají větší frčky, je to na procenta: Premier Davis - zvýšení 16 procent, bude mít \$79.000,00. Liberální vůdce - zvýšení 17 procent, bude mít \$67.000,00. Vůdce strany NDP, zvýšení 26*4 procent, bude mít \$53.700,00 a ministři budou mít \$63.000,00 a znovu podotýkám, jedna třetina "tax free". Žádná oposice, tomu říkám demokracie, a hajdu po těžké práci na dva a půl měsíce letní přestávky. Než se rozešli. Ještě si zajistili odhlasovat 9 procent zvýšení "personal Income Tax". Proč se tedy divit pošťákům?

Otawská vláda, ale pro budoucnost nad pošťáky vyžrala a změnila poštovní úřad na "Crown Corporation", dokonce mají už dávno objeveného prezidenta. Je to bývalý prezident T.T.C., Michael Warrena, jehož gáže bude maličkost, někde kolem \$150.000,00 a víte co pro nás poplatníky se stane k zlepšení poštovních služeb? VELKÉ NIC. Pošta bude tatáž a jenom bude vše mnohem dražší, jen vláda si odlehl, zbaví se "troublemakerů" a zodpovědnosti.

Jen ještě dodatkem poznamenám, že se mi velice líbila North York Controller Esther Shiner, která po zasedání Metra, kde se jednalo o zvýšení a přidávání zaměstnancům, prohlásila:

"To se to rozdává, když to nejde z naší kapsy!"

Náš kanadský problém asi nebude jenom inflace, nezaměstnanost, mortgage, úroky, education atd., ale bude

to pravděpodobně všeobecná morálka. Morálka politiků federálních, provinčních, městských a samozřejmě s tím i morálka pracovní. Sám ministerský předseda minulý týden ve svém komentáři vybízel politiky, aby si odhlasovali zvýšení gáží, že on do toho nebude mluvit, dokud se sami politici nepřihlásí. A už to jede na plné obrátky. Ne jenom u politiků ale ve všech státních odborech a tam kde to nejde po dobrém, jde to po zlém, jinými slovy jde se do stávky a účelu je dosaženo.

Představte si, ty hrozné platové rozdíly: má-li někdo gáží \$ 90.000 anebo musí žít za \$ 10.000 ročně a teď se přidává od 10 procent do 20 procent. Jak chtějí tyto vlády snížit, nebo dokonce zastavit inflaci, když všechno to mluvení a hádání v parlamentech, je mlácení prázdné slámy. Vždyť to není možné; od pana ministerského předsedy do poslední uklízečky, ti všichni kteří žijí z veřejných peněz, jak se u nás říká: "Přidávají si jako u zedníků." Připomíná mně to rok 1945 a naše osvoboditele: "Dávaj časy!"

Politici, nechod'te jako kolem horké kaše, dobře víte, že je to nemožné, když nic neumíte, tak se alespoň přiučte a dávejte pozor jak to dělá soused, snad něco užitečného odkoukáte. Nestyďte se za to, že jste neschopní, to všechno už dělali před vámi jiní politici, dokonce i státníci, historie se jenom s malými změnami opakuje, nic nového pod sluncem. Pranic jiného to nepotřebuje, než rozum, ale také srdce, což bude problém, jelikož mezi nemorálními lidmi může být hodně rozumu, ale ne srdce.

Mám v ruce pamflet, tištěný v Calgary. Petroleum Resources Communication Foundation. Vychází pravidelně každý měsíc pod jménem Petro Facts. Dozvídáme se kam jde každý náš dolar, když si naplníme benzínem tank.

Ropa (crude Oil)	208
Hrubý příjem obchodu	.098
Podíly olejové společnosti	.182
Vladní taxi	.512

\$ 1.00

To je přehled od března 1980 do března 1981. Jistě novp přehled bude pro federální vládu ještě mnohem příznivější, podle toho jak jde cena benzínu nahoru . . . Jak je tedy možné, že otawská vláda dokáže za rok přidělat dvanáct biliónů dluhu? Neuvěřitelné! Hodí se na to rozpustilé pořekadlo východní Moravy: "Holaj duša, pekla není!"

Přečetl jsem si parlamentní hlášení, které dostávám pravidelně od poslance, své konstituence - Don Valley West, kde uvádí, že byl poslán s dalšími kanadskými poslanci do Madridu na zasedání C.S.C.E., to jest Conference of Security and Co-operation in Europe. Původně Helsinská dohoda. Část jeho komentáře následuje:

Mr. Max Kepelman, the head of the American delegation, made an impassioned speech at one of the Plenary Sessions outlining the Reagan's administration view of the need for a sincere recognition by European countries of the realities that face Europe and of the risks that a failure to do so might entail. It was an electric moment for me and I only wish that more Canadians could have heard his speech; it most certainly opened my eyes.

I private meetings with representatives of the Soviet Government, I raised the question concerning emigration rights for Soviet citizens, particularly those of Jewish faith. The Soviets maintained that anybody who wishes may do so, provided that they effectively "paid" the State for the investment that the State has made in them - for such things as their education, professional training etc. The facts, of course, are quite different, but the Russians are extremely good at presenting their cause plausibly and I would describe my conversations with them as beating my head against a brick wall.

K prvnímu odstavci bych podotkl, že kanadská vláda je nepřipravená na to co se naskytne na různých světových konferencích, kde jsou přítomní členové varšavského paktu. Až v Madridu musel kanadským poslancům otevřít oči americký delegát pan Max Kepelman. Ví, že dostali hodně písemných informací od různých etnických skupin, než odjeli do Madridu, ale pravděpodobně si z tohoto informativního materiálu nic nepřčetli.

A k druhému odstavci: Nemám nic proti tomu, že se naši poslanci soukromě bavili s ruskými delegáty, ale nic nám neřekli, jestli v zasedání C.S.C.E. něco pronesli.

Doporučoval bych aby volení zástupci lidu nenosili na uších klapky a nemysleli, že bez jakéhokoli úsilí snědli všechnen rozum lidu.

AUGUST 1981

Zvýšení si platů v parlamentech je vyložená legální zlodějna, to prohlásil konservativní poslanec Gordon Gilchrist. Jistě, že většina národa se k němu připojuje. V této zemi můžete se krýt pojištěním ve všem, jak proti krádeži, ohni, šperky, obrazy, zdraví, atd. atd. . . . ale proti krádeži profesionálních - politiků, vás nikdo nepojistí. Ze 282 poslanců, jenom 10 se našlo kteří proti tomu hlasovali.

Jak jsem v minulém čísle "Našich Hlasů" psal, pan ministerský předseda vyzval, aby si členové parlamentu sami zažádali o zvýšení. Jistě žádného občana Kanady nenapadlo ani ve snu, že to bude zvýšení 31 procent, mimo toho co si už

Stará radnice - Toronto, Ontario, Canada.

jednu přidali. To je opravdu nevyšlovná drzost a ignoranství parlamentu a vlády vůči kanadským poplatníkům. Co všechno z toho vznikne, to nám ukáže brzká budoucnost. Pro tuto zákonem chráněnou zlodějnou těžko hledat slov.

V distriktu Spadina jsou vypsány doplňovací volby do federalního parlamentu. Je velmi pravděpodobné, že to může vyhrát miláček ministerského předsedy, pan Jim Coultis, poněvadž lidé jsou přesně jak nám to Bible Svatá už říká před tisíci léty u Jeremiáše v kapitole 18, verš 4-6, "hrnčířova hlína." U nás v Československu se říkalo: "nebojte se, vždyť jsou jako kyt.(tmel) do okna, jenom je palcem přitlačit." Tak s velkou většinou Kanadánů jednají političtí vůdci, jako s tou hrnčířovou hlinou. Ale podle té Svaté Knihy také je, že nakonec se to nikdy nevyplácí.

Vůdce strany NDP se jel podívat za svou stranu a za internacionální socialismus do bananových republik, aby snad viděl a slyšel co se tam děje a nejlepší na tom je, že když se vrátil tak nám vlastně nic neřekl, jenom se pokoušel svést všechno špatné na Ameriku. Vzpomenul jsem si jak v československém parlamentu v roce 1946 nějaký komunistický hulvát v zasedání obviňoval z něčeho Židy, poněvadž nic jiného neuměl. Náš milovaný Jan Masaryk mu připomenul, že zapomněl ještě dodat "cyklisty."

V mnohých republikách Střední a jihoamerických stále ještě vládou feudální rodiny, vojenské diktatury a různé politické kliky. Většinou tyto vlády se obohacují na úkor lidu a někdy tento lid vybuchne, ovšem pod vedením jiného všeho schopného vůdce, svrhne se vláda, také vyteče trochu nevinné krve a vládne se po starém dále. Tak se historie opakuje, až teď na nějaké nebezpečné výstřelky komunistické, ale v jádru je to to samé, jenomže peníze za zbraně jdou do Moskvy. Lid zůstává dale chudý a zbídačelý. Je jenom na místě a správně, že konečně Amerika pod vedením prezidenta Reagana se tento nebezpečný nešvar pokouší zastavit.

O stávkách "pošťáků" jsem toho už hodně napsal, dokonce vloni v "Novém Domově" na téma "Pošťáci nestdíte se?" Nemohu to vydržet a musím se zmínit právě o tom o co se asi teď jedná, poněvadž je vidět, že pošťáci všechny ty ostatní položky mají většinou odkleplé. Totiž ještě platit těhotným ženám za to, že jsou těhotné. Ja myslím, že manžel má mít zodpovědnost, když je jeho žena těhotná a né žádat aby mu někdo druhý platil. To je jistě osobní věc mezi mužem a ženou; nebo by to mělo být v kategorii nehod! Nejsem proti tomu dát podporu občanům kteří ji potřebují, to už se dělalo od pradávna, ale platit snad svobodným matkám a jejich nezodpovědným milencům i zábavu, to je všeobecná demoralizace člověka. Vždyť ekonomové světa se scházejí a rokuji jak uživit svět v příštích dekáдах, neboť populace bude dvojnásobná. Myslí si snad Kanadáné, že postaví Manitobu a Saskatchewan na poschodí? Pak by bylo chleba dost.

E. Sypták

Kulturní a dokumentační středisko Čechů a Slováků v Kanadě

Kulturní a dokumentační středisko Čechů a Slováků v Kanadě bude účelovým zařízením sloužícím všem krajauským organizacím a všem těm, kteří se zajímají o dějiny a kulturu naší krajauské obce v exilu a českých zemí a Slovenska.

Středisko bude sestávat z následujících složek:

1. Archiv
2. Museum
3. Knihovna
4. Čítárna
5. Umělecká galerie
6. Dokumentační oddělení

1. Archiv

bude součástí střediska ve kterém budou uchovávány písemnosti krajauských organizací, jednotlivců a písemné dokumenty vztahující se k českým zemím a Slovensku.

Všechny, do archivu získané dokumenty, budou zařazovány dle archivních zásad do hlavních skupin dle jejich skutečného původu a dále pak do příslušných podskupin a serií.

Hlavní skupiny budou tyto: a) osoby, b) organizace, c) různé.

V archivu budou především uchovávány: osobní dokumenty, rodinné kroniky, paměti, osobní korespondence, denníky, finanční výkazy, zápisky schůzí, spolkové finanční výkazy, zprávy a seznamy členů, spolkové dějiny, stanovy, ročenky, bulletiny, letáky, kněžská kázání, záznamy a doklady o kulturní, politické, hospodářské a školské činnosti jednotlivých organizací, církví a jednotlivců.

2. Museum

bude mít podobný účel jako archiv a bude především uchovávat národní kroje, nástroje našich pionýrů, upomínkové předměty z vlasti, fotografie, mapy, peníze, diplomy, trofeje, poštovní známky, plakáty, významné filmy, gramofonové desky, namalované pásky atd.

Pro krajaany, kteří ve svém povolání vynikli nad

průměr, budou zřízena v museu zvláštní oddělení ve kterých budou uchovávány všechny doklady o jejich úspěšné činnosti.

3. Umělecká galerie

bude úzce souviset s museem a bude mít dvojí účel: a) bude stálou výstavou prací našich výtvarných umělců jak z Kanady tak i z jiných zemí b) bude uchovávat všechny umělecké výtvo-ry našich umělců žijících v zahraničí tak i z vlasti, které kulturní středisko zakoupí z vlastních prostředků anebo dostane darem.

4. Knihovna

ve které budou uchovávány knihy české, slovenské i jinojazyčné bude sloužit jak vědeckým pracovníkům tak i široké krajauské čtenářské obci mající zájem o poučení a českou a slovenskou knihu.

Knihy do knihovny získané budou zařazovány dle běžných knihovnických zásad do těchto skupin:

vědecké, kde budou především knihy týkající se historie, literatury, ekonomie a jiných vědeckých odvětví.

všeobecné, které budou sloužit široké obci čtenářů mající zájem o české a slovenské knihy zábavného a populárního obsahu, cizojazyčné s knihami v různých jazycích majících vztah k našim zemím.

5. Čítárna

bude součástí knihovny a budou zde vloženy české a slovenské a jinojazyčné noviny a časopisy. Budou zde též uchovávány starší ročníky novin a časopisů.

6. Dokumentační oddělení

bude sestávat: a) z výstřižkového archivu, ve kterém dle archivních zásad budou uchovávány důležité státi a zprávy z krajauského tisku i z jiného, mající vztah buď k naší krajauské obci anebo k našim zemím.

Získané informace budou přenášeny na kartoteční listky a takto zaznamenané, budou jednak sloužit k vědeckému výzkumu, jednak budou zdrojem pro vypracovávání resolucí a různých podání vládě, státním úřadům a různým politickým činitelům.

b) z kartotéky krajaanů, kde vedle osobních údajů bude zachycována jejich veřejná činnost jak v oblasti politické, vědecké nebo ekonomické.

Dokumentační oddělení bude pravidelně poskytovat získané informace jak krajauskému tak i kanadskému tisku a jiným sdělovacím prostředkům.

Dokumentační středisko povede též kartotéku našich krajaanů, kde vedle osobních údajů bude zaznamenávána jejich veřejná činnost jak v oblasti politické, vědecké, kulturní a ekonomické. Kulturní a dokumentační středisko může být dále základnou k vybudování vědeckého ústavu, který by se zabýval výzkumem krajauské historie, našich zemí a jejich vztahu k sousedním zemím s kterými po 400 let žily ve společném politickém svazku.

Kulturní a dokumentační středisko bude institucí všech krajauských organizací, které o jeho zřízení projeví zájem.

Středisko povede ředitel ustanovený kulturní komisí a mu k ruce budou, dle rozsahu střediska, přidání další spolupracovníci.

Ředitel střediska a jeho spolupracovníci budou za svou práci odpovědní kulturní komisi sestávající z členů z různých krajauských organizací, účastných na práci střediska.

Finanční zdroje nutné k provozu střediska budou:

- a) dary jednotlivců a krajauských organizací
- b) vládní subvence
- c) soukromé nadace jako Vintario, Leo and Thea Korner Foundation a jiné
- d) z vlastní činnosti.

V případě, že se podaří vybudovat zamýšlené kulturní středisko na Harbourfront stane se to kulturní středisko jeho součástí. Bližší informace poskytne všem zájemcům Dr. Miloš Vitula, 510-70 Spadina Rd. Toronto MSR 2T6. Tel.: 928-3010

Toronto, 1981

Miloš Vitula
kult. ref. ČSNS

Negativy vzácných hodnot

Štencův archiv negativů, bohatý dokumentární materiál - slovní i obrazový, změnil po více než 70 letech od vzniku své umístění.

Jeho tvůrce Jan Štenc, který byl vydavatelem četných uměleckých děl a tiskem grafických listů předních výtvarníků, založil v roce 1908 svůj grafický závod. Původně byl umístěn v Mikulášské ulici, později od roku 1910 přenesen do domu v Salvátorské ulici, který dal J. Štenc zbudovat podle plánů architekta O. Novotného. V okruhu J. Štence se zhrmáždily nejvýznamnější osobnosti tehdejšího kulturního života, například Wirth, Mádl, Štech, Cibulka, Švabinský atd., včetně výtvarných umělců spolku "Mánes", jejichž spoluprací vznikly vysoce hodnotné práce grafické i umělecko-dokumentární.

Jeho první vydanou prací bylo Osm leptů a kreseb Maxe Švabinského, dále pak je možno jmenovat publikace Kalendáře českého umění, monografie J. Štursy, S. Pin-kase, K. Purkyně, M. Švabinského, čtyřdílné obrazové dílo o Josefu Mánesovi, Zd. Wirtha Umělecké poklady Čech nebo Prahu v obrazech pěti století a Českou architekturu, cykly leptů M. Švabinského i jeho Hlavy známé a neznámé, Dostálova Hollara, Matějčkův Dějepis výtvarného umění, knihu F. Žákova Chrám znovuzrození atd. Nejširšímu čtenářskému okruhu bylo určeno Umění, které vyšlo v 17 ročnících a jeho další vydání bylo přerušeno Štencovou smrtí v roce 1947.

"Tento významný" umělecko-dokumentární materiál převzal chemografický provoz Státní tiskárny se Středocheskými tiskárnami se stal součástí Tiskařských závodů, n.p.

Z iniciativy B. Obermayera, zástupce ředitele Státních tiskáren, dohodl se ředitel tohoto závodu s ředitelkou Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody (SÚPOP), že sbírku negativů bývalého Štencova závodu o cca 70 tisících kusech, jejíž hodnotu odhadují odborníci nejméně na 3 milióny korun, převezme tento ústav. Tak se tedy archiv negativů přestěhoval ze svého původního umístění v Salvátorské ulici na Pohorle č. 22 do sbírek SÚPOP, kde bude sloužit odborným a vědeckým pracovníkům památkové péče a všech příbuzných vědních oborů jako nenahraditelný dokumentační materiál.

Kardinál Tomášek si stěžuje

V samizdatovém oběžníku Informace o církvi, č. 4, 1981, byl uveřejněn text dopisu arcibiskupa kardinála Tomáška, zasláného 16. února t.r. redaktoru Katolických novin, Dr. Františku Hochmanovi.

V dopise si kardinál stěžuje, že na jeho dopisy Katolické noviny neodpovídají a jeho příspěvky neuveřejňují, aniž by udaly důvody. Novinám vytýká, že se staly výhradním orgánem PIT (t.j., Pacem in Terris - prokomunistická organizace katolických kněží).

"Jak je možné - táže se kardinál Tomášek - že KN, týdeník pro náš věřící lid, přináší zprávy o událostech v PIT jako nejdůležitější církevní záležitosti a proto obyčejně na první stránce a k tomu často ve velmi výrazné úpravě?"

STÁLÁ KOMISE PRO ADMINISTRATIVU SPRÁVEDLNOSTI

NÁVRH ZÁKONA 68-METROPOLITNÍHO POLICEJNÍHO SBORU AKT 1981, PROJEDNÁVÁNÍ STÍŽNOSTI

Stálá komise pro administrativu spravedlnosti se sejdě aby rozhodla o návrhu zákona (Bill 68) na ustavení a provádění projektu v obvodu městské správy Metropolitan Toronto, který má zlepšit dosavadní metody při procesním řízení stížností podaných členy veřejnosti proti příslušníkům policejního sboru Metropolitan Toronto počínaje dnem 22. září 1981, v Committee Room N: 1, Legislative Building, Queen's Park, Toronto, Ontario.

Komise vítá písemné podání od jednotlivců, skupin i organizací, které mají kritické připomínky k zmíněnému návrhu zákona. Všechny připomínky musí být podány úředníkovi komise nejpozději do pátku 11. září 1981. Žádosti o ústní přednesení připomínek musí být úředníkovi komise doručeny k předběžnému uvážení komise.

Kopie anglického textu navrhovaného zákona lze obdržet: Ontario Government Bookstore, 880 Bay Street, Toronto, Ontario M5S 1Y8, a nebo objednávky poštou na adresu: Publications Centre, 880 Bay Street, Toronto, Ontario M5S 1Y8. Tel.: (416) 965-6015.

RICHARD TRELEAVEN, O.C., M.P.P.
Chairman

A SMIRLE FORSYTH
Clerk of the Committee

Room 1502, Whitney Block
Queen's Park
Toronto, Ontario M7A 1A2
416/965-6834

Kardinál připomíná, že KN mají přemíru článků proti zbrojení a zvyšování napětí; že je zbytečné to zdůrazňovat svým čtenářům, kteří stejně jsou proti zbrojení a válce; že mají tyto požadavky adresovat velmocím, "které to mají ve svých plánech." Kardinál Tomášek se dále ohrazuje proti tomu, že z církevního života ve světě a z projevu Svatého Otce zveřejňují KN jen to, co se týká ozbrojení a míru a ostatní zamlčují,

jakoby zájmy specificky náboženské a církevní téměř neexistovaly. "Kdyby to mělo tak dále pokračovat - kardinál končí - pak bychom se museli zamýšlet nad tím, zda-li tyto noviny mají právo mít titul katolické."

RSČ

Smějeme se

"Na to, že nemáte žádné pracovní zkušenosti, žádáte

příliš velký plat, nemyslíte?"
"Správně," odpověděl uchazeč, "ale raději uvážím, že bez zkušenosti je mnohem těžší pracovat."

* * *

"Bud' tak hodný, chlapče, sdej tento balíček do tramva je."

"Do které?"

"To je jedno. Manžel pracuje v oddělení ztrát a nále-zů."

* * *

České země před vystoupením Přemyslovců

V době, kdy se rozhořely první ohně v loveckých táborech v západní Evropě a unavení lovci mamutů a jiného drobného zvířectva si poprvé mohli ohřát prochladlá záda, v našich zemích byl ještě chlad a zima. Vládla tu jen silná a nespoutaná příroda. A pak přišla tisíciletí, krajina měnila pozvolna svou tvářnost, ledovce ustupovaly stále více na sever, vznikala nová území s hojnou vegetací, která dávala nové možnosti obživy. A tak i do onoho kouzelného Hercynského lesa opředěného tolika pověstmi, které tolik lákaly antické etnografy a geografy, začal pronikat život.

V roce 1879 J. Maška objevil jeskyně Šipku a Čertovu stěnu, ve kterých našel stopy po lidském obydlí, staré 25.000 let. Tedy z doby, kterou archeologové nazývají dobou meziledovou (riss-wuerm). Kdo byli ti lidé a jakou řeč mluvili, nevíme. Známe jen do jisté míry, dle nalezených nástrojů, zbytků potravin a též uměleckých předmětů úroveň jejich hmotné kultury, ale nevíme nic o jejich duchovním kulturním životě.

Přišla opět nová tisíciletí, ale teprve v polovině prvního tisíciletí př. Kristem prameny zaznamenávají první kmeny sídlící ve střední Evropě, které můžeme přiřadit k historicky ověřeným a kmenovým skupinám.

V dávných dobách, studenti v hodinách latiny četli Caesarovy zápisky O válce Gallské "De bello Gallico", které autor uvádí následujícími slovy: Gallia est divisa in partes tres. K tomuto Caesarovu rozdělení Gallie na tři části, můžeme přidat část čtvrtou, totiž tu část Gallie rozprostírající se od břehu Rýna hluboko do tajuplného Hercynského lesa, zaujímající největší část Čech, kde se usadil keltský kmen Bojů, dle kterých země dostala své jméno - Boiohaemum-Bohemia. Tacitus ve své Germanii píše: "Manet adhuc Boiohemi nomen, significatque loci veterem memoriam quamvis mutatis cultoribus."

Keltové byli nesporně první lid, který se vynořil z příšeří dějinného v tomto prostoru, a který střední Evropu přivedl do bližšího styku s římským světem a stal se též významným činitelem při spoluutváření celoevropské civilizace.

Starší Řekové nazývali Kelty Keltoi a Římané Galli. Již vi. století Hecateus z Mileta (548-475) se zmiňuje o městech Narbonne a Marseille v sousedství keltského území. Herodot (480-425) ví, že řeka Dunaj pramení na území obývaném Kelty. Kelty znali jak Xenofon tak Aristoteles. Caesar ve své šesté knize "Zápisů" podává již obšírnější zprávy o Keltech. Hlavním zdrojem informací je však Poseidoniovo pokračování Polybiových Historií (200-123) zachovaných ve spisech Diodora (zemřel v r. 20 před Kristem) a Strabona (64-21 př. Kr.).

Jméno Keltsamo, podobně jako gotické hildja, znamená bojovat. Strabo uvádí, že to bylo původně jméno jednoho kmene, které se přes Marseille dostalo do řeckého názvosloví jako pojmenování všem kmenům společně.

Již v šestém století pronikají Keltové na Iberský poloostrov, k středozemnímu moři a atlantickému oceánu. Ve čtvrtém století se dostávají do Anglie a Irsku. Historicky nejznámější je jejich útok na Řím v r. 387. Zatím co Římané dokázali zastavit jejich postup do střední Itálie, pronikají keltské kmeny nad alpskou hradbou do střední Evropy. O jejich postupu antické prameny mlčí pokud se nedostali podél Dunaje do jejich zorného úhlu na Balkáně. V r. 288 porazili si cestu přes Thrákii a Makedonii do Řecka a odtud bosporskou úžinou vnikli do Malé Asie, kde založili mocný politický útvar, Galatii.

Když Bojové vkročili do našich zemí, nenalezli je neobydlené. Ve východních a severních Čechách a na střední Moravě žil lid slezsko-plátenický, ve středních Čechách lid bylanský a na jižní Moravě lid horákovského a podolského typu. Bojové zpočátku tvořili v zemi jen horní vrstvu obyvatelstva, později pak došlo k asimilaci.

Jméno Bojů, v souvislosti s našimi zeměmi, se poprvé objevuje v psaných záznamech před koncem druhého století př. Kr., kde tyto odrazili v r. 113 nájezd ger-

mánského kmene Cimbrů. Vedle jména země, zanechali Bojové o svém pobytu stopy, které známe z četných archeologických vykopávek. Jsou to především jejich oppida (města), z nichž nejznámější jsou Hradisko u Stradonic na Berounsku, pro bohatost nálezů známé po celé Evropě. Dokonce jeden francouzský vědec Dechelle se k vůli Stradonicím naučil česky. Dále Staré Hradisko na Moravě u obce Malé Hradisko na Drahanské vysočině. Toto hradisko znal již Komenský, který na své mapě Moravy je uvádí jako "Hradisko ubi myrha effoditur."

Hradisko u Třisova poblíž Zlaté Koruny ve Vltavském údolí a další řada podobných vykopávek menších nebo větších opid. V poslední době jedno z nejvýznamnějších opid bylo odkryto v Závisti u Zbraslavi.

Všechna tato hradiště byla vybudována na strategicko účelových místech. Stradonice a Staré Hradisko v sousedství železných rud, Třisovské Hradisko v blízkosti tuhy.

Keltská oppida byla střediska výroby a obchodu a jako taková musela mít široké zázemí a poměrně husté osídlení. Rozloha větších opid se pohybovala kolem 1000 x 500 metrů s počtem obyvatelstva kolem 5.000 až 10.000.

O hmotné kultuře Keltů nás zpravují četné archeologické nálezy. Tyto však nám mohou říci málo nebo nic o jejich vnitřním životě. Stále zůstává otevřená otázka, zda Bojové v našich zemích vybudovali vyšší politickou jednotku anebo zda na politické moci se podílela jednotlivá knížata nebo kmenoví náčelníci. Někteří badatelé se domnívají, že Bojové byli spojeni v jednom království, usuzují tak ze skutečnosti, že Bojové v Panonii takové království pod králem Kutasirem vytvořili. Jiní naproti tomu soudí z nálezů mincí v okolí Bratislavy na nichž je zpodobněno 14 hlav nějakých knížat, že politická moc byla rozdělena mezi kmenová knížata.

Kdy Bojové opustili střední Evropu, přesně nevíme. Soudí se, že tomu tak bylo v letech 80-60 před Kristem kdy pod tlakem germánských kmenů, které již do IV. století začínají okupovat okrajová území Bojů. Bojové neopustili zemi najednou, ale postupně vyklizovali svá opida. Je zcela možné, že část jich v zemi zůstala a nadále existovala pod germánskou vrstvou obyvatelstva.

Bojský vliv na střední Evropu byl daleko větší než značí jméno země - Boiohaemum - a jména některých řek. Je pravděpodobné, že kulturní ráz, který zemím vtiskl přetrvál jejich existenci v zemi. Je možné, že další vykopávky vnesou více světla do bojské epochy u nás.

Jedna část Bojů, která emigrovala kolem r. 60 zamířila k Dunaji, ale po nezdáreném obléhání města Moreie, přidala se k příbuznému kmeni Helvetiů, kteří opustili svá sídla v jižním Německu a odešli do dnešního Švýcarska, ale pod tlakem germánských kmenů se dále přesunuli do dnešní Francie.

Jiná část Bojů odešla do Panonie kde v okruhu měst Sopron a Szombathely založili větší politický útvar, který však neměl delšího trvání a byl zničen dáckým králem Burebistou. Zbytky Bojů však v Panonii zůstaly jako autonomní jednotka mezi Mezi-derským jezerem a Dunajem. Ostatní se rozptýlili po Panonii, Morei a Galii.

Od čtvrtého století se tlačí do okrajových oblastí keltských germánské kmeny, které blíže neznáme. Jeden z nich, Markomani, poprvé připomíná Caesar v r. 58 jako pomocný sbor ve vojsku Ariovistově, osadili české země.

Germáni jako nový prvek vstupující do historie střední Evropy, měli svou kolébku v nordickém kulturním obvodu. Nový kmenový kolektiv tu vyrůstá ze dvou neolitických kořenů, který v průběhu druhého tisíciletí př. Kr., po kultuře unětické vytváří kulturu bronzovou.

První germánské kmeny pronikající do střední Evropy po příchodu Keltů s kostrovými hroby, v nichž vidíme Volky Tektosagy, zatím zůstávají anonymní. Markomani a Kvádí přicházející do tohoto prostoru na řozhraní éry, narážejí tu na podivuhodnou etnickou směs spojenou jen časovým a prostorovým soužitím a latěnskou civilizací.

Staré Město pražské od severozápadu, 1830, leptal C.A. Richter a V. Morstadt.

Jako příslušníci severovýchodních kmenů přišli již v podstatě s kulturou latěnskou, která byla společná celé neřímské Evropě a v našem prostředí narazili na ni znovu ovšem místně zabarvenou keltskými a nekeltskými kmenovými jednotkami. To právě umožnilo zajisté poměrně snadné splynutí keltských a jiných kmenových jednotek s přicházejícími Germány. To byl také podklad na němž mohl Marobud vybudovat své kmenové společenství s mocenským charakterem.

Markomani patřili k větší germánské rodině Sébů a jejich původní sídla byla v severní části Braniborska a Mecklenburg-Strlitz. Jméno samo znamená v germánském jazyce pohraničník, poněvadž sídlili v pohraničních obvodech germánských sídlišť v sousedství Keltů anebo v keltštině jezdec. Markomani se pak přestěhovali do oblasti středního a horního Mohanu.

Caesar sice po vítězství nad Ariovistem vytvořil na Rýně pevnou hranici mezi germánským a římským světem, ale germánské kmeny zůstaly stálým problémem a nebezpečím pro římskou moc. Rozřešit tento problém jednou provždy, Augustus vyslal svého nevlastního syna Nera Claudia Drusa do tohoto prostoru s úkolem zničit vojenskou sílu germánských kmenů. Drusovy vojenské akce pravděpodobně přičinily pročeť se Markomani rozhodli odstěhovat do krajiny mimo dosah římské moci. Země v hloubi Hercynského lesa se jim zdály splňovat podmínky, které jim mohly opatřit ochranu před římským útokem.

Hlavním organizátorem tohoto přestěhování byl nesporně jeden z kmenových náčelníků Marobud o jehož skutečích a životě jsme informováni ze spisů Valeria Patricula, Strabona a Tiberia.

Marobud pocházel ze šlechtické markomanské rodiny. Ztrávil své mládí v Římě kde byl vychováván spolu s Augustovými vnuky a byl pravděpodobně žákem velkého římského filologa Valeria Flacca. Přišel-li do Říma jako host, nebo zajatec či vyhnanec, nevíme. Jeho římské současníky obdivovali jeho inteligenci a fyzické schopnosti, ač jinak byl pro ně barbarem jako všichni neřímané.

Léta ztrávená v Římě byla pro nadaného barbara velkou příležitostí poznat římský život a především všechny ty kvality, které Řím činily velkým. Zejména jejich státní administrativu a vojenskou organizaci. Navrátil se mezi své krajany, které přiměl k odchodu do střední Evropy, začal tu budovat svou říši dle římských vzorů. Postupně válkou nebo dobrovolným se poddáním získal všechny sousední kmeny jako Lugie, Gothy, Semmony, Hermundury, Langobardii a rozšířil svou říši až k Baltickému moři a na jih k Dunaji. Tím se dostal opět do

Marobudův mocenský útvar nebylo pouhé volné společenství kmenové, ale skutečná říše centralizovaná a organizovaná podle

římského vzoru. Jeho síla se zakládala na jeho armádě sestávající ze 70.000 pěšáků a 4.000 jezdců ve stále zbroji, podrobené římské vojenské disciplíně. Zkušenost získaná dlouhými válkami se sousedy byla solidní základnou pro jeho další výbojné cíle a efektivním nástrojem proti možnému římskému útoku.

Jeho velká politická a vojenská moc mu dávala značnou míru sebevědomí v jeho vztazích k Římu. I když se ve svých poselstvích k Tiberiovi občas jeví jako prosebník, nepomenul dát na druhé straně najevo svou nezávislost a jednal s Římany jako rovný s rovnými. Tento tón se ovšem Římanům nelíbil. Jeho stále vzrůstající moc vyvolávala u Římanů podezření, že Marobud by mohl sjednotit germánské kmeny a stát se tak stálou hrozbou římské moci a konečně překročit i římskou hranici. Římané si byli vědomi skutečnosti, že jimi ovládaná území mezi Rýnem a Labem jsou chráněna jen menšími roztroušenými po zemi pevnostmi. Najde-li se mezi Germány schopný vůdce, který by je sjednotil ve společném boji proti římské moci, pak bude velmi obtížné obhájit svou moc v tomto prostoru. V Marobudovi zřejmě viděli osobnost takového možného vůdce.

To byly důvody pro které se Římané rozhodli zničit Marobudovu moc. Zdá se, že Marobud si nebyl dostatečně vědom co ho čeká ze strany Římanů. Jeho styky s Římem byly stále přátelské a vzájemné obchodní styky nebyly nikterak přerušeny.

Ke konfliktu nedošlo ihned. Teprve překročení Labe v r. 5 po Kr. Langobardi a Semmony, kteří se uchýlili k Marobudovi a který jim poskytl ochranu, bylo Římanům záležitostí k útoku na Marobuda. Augustus považoval tento čin za zjevnou provokaci, která nesmí zůstat nepotrestána. Ačkoliv Marobud, jak potvrzují současníci, neměl v úmyslu vyprovokovat válku, rozhodně dal najevo, že se bude bránit za každou cenu. Vojenská akce proti Marobudovi byla otevřena na jaře v r. 6 po Kr.

Na obou stranách byly učiněny důkladné přípravy. Že Římané Marobudovu moc nepodceňovali, o tom svědčí koncentrace jejich legií pro nastávající válku. Celkem pět illyrských legií a dvacet tisíc legionářů z Porýní se dalo na pochod do Hercynského lesa. K těmto pěti legiím se mělo připojit dalších pět legií vedených Lentem Caecinou a Silvanem Plantinem. Dle předem vypracovaného strategického plánu měl Augustus zaútočit severně od Carnuntua (dnešní Vídně) a spojit se pak s legiemi pod vedením legáta Saturnina, který pochodoval se svými legiemi do Hercynského lesa. Když Saturninus si "sekerou a ohněm" prosekával cestu do nitra Hercynského lesa, celá akce byla zastavena, protože došlo zprávy o vzpouře illyrských kmenů v Panonii a o vpádu Daků do Moesie.

Pokračování příště

Šest'desate výročí KSČ

Pokračování ze str. 1

obstrukcia - bola politika KSČ v cudzích službách. Klement Gottwald vyhlásil v parlamente na adresu všetkých československých demokratov: "Chodíme sa do Moskvy učiť, ako vám zakrútiť me krkmi." Len v období Mnichova, keď nebezpečie nacizmu cítila aj Moskva, prejavila KSČ okázalú starostlivosť o osud Československa, ktorý jej dvadsať rokov bol ľahostajný. Avšak i po Hitlerovom zničení republiky prešla KSČ do skutočného boja proti nacizmu len keď Hitler napadol Sovietský zväz; a i potom v domácom i zahraničnom odboji slúžila predovšetkým záujmom svojím a záujmom Sovietskeho zväzu.

Túto zradnú servilnosť vyjadril oficiálny komunistický básnik Stanislav Kostka Neuman vo veršoch:

"Lenin je zázrak, my však
jsme jen polem smrti,
budeme pokorným hnojem,
a pak,
necht' zkvétá z něho
rod podle učení Tvého,
Ó, Moskvo."

Tak spieval komunistický

básnik o úlohe KSČ vo službách Moskvy, ktorá od konca druhej svetovej vojny systematicky Československo sovietizuje.

Po násilnom uchvátení moci rozpútala KSČ za pomoci Sovietskeho zväzu teror, aký nepoznali moderné dejiny našich národov. Ničila nevinných slovenských a českých demokratov a nakoniec sa obrátila i proti vlastným straníkom. Po komunistickom puči bolo pre protištátnu činnosť postavené pred štátné sudy 29.000 čl. občanov, pred zemské sudy 9.000, pred okresné sudy 62.000. Do táborov nútených prác bolo poslané bez súdov 27 tisíc osôb. - Za násilnej kolektivizácie bolo trestne stíhané 35.000 roľníkov a v súvislosti s likvidáciou malovyrby potrestaných 16.000 občanov. V boji proti náboženstvu a cirkvám bol prenasledovaný nezjistiteľný počet duchovných všetkých cirkví, predovšetkým však duchovných cirkvi katolíckej.

V období od októbra 1948 do konca 1952 bolo na príkaz KSČ vynesené 233 rozsudkov smrti, z toho 178 rozsudkov vykonané. O všet-

kých rozsudkoch rozhodovali stranické orgány, bezpečnostná komisia KSČ, neskoršie politický sekretariát ÚV KSČ. V rokoch 1951 až 1954 schválil politický sekretariát ÚV KSČ 148 trestov smrti.

Pri tom všetkom nie je možné vyjadriť alebo vyčísliť utrpenie, ktoré v období beštialného teroru postihlo všetkých občanov. Rovnako nemožno vyjadriť a vyčísliť rozsah strát, ktoré utrpela republika, keď neslýchaný teror režimu prinútil desaťtisíce Slovákov a Čechov odísť do exilu.

Dnes KSČ upiera Slovákom a Čechom základné ľudské a politické práva a občianske slobody. Uvazní každého, kto na ochranu týchto práv pozdvihne svoj hlas. Znova je pod vládou KSČ československý ľud zradzovaný politicky, vykorisťovaný hospodársky a ubíjaný kultúrne. Taká je bilancia šesťdesiatročnej činnosti Komunistickej strany Československa. Členovia jej ústredného výboru a delegáti na jej zjazdoch všetku túto zradu a zločinnosť schvaľovali.

KSČ nesie za túto činnosť a

za terajší údel Slovákov a Čechov plnú zodpovednosť. Súdom dejín bola už odsúdená a jedného dňa sa bude zo svojich skutkov zodpovedať i pred súdom slobodného a zvrchovaného československého RSČ

Poznámka redakcie:

Uvážme, koľko priemyslových výrobkov bolo vyvezeno do SSSR bez náhrady. Koľko uranových dolů bylo úpině vyrabováno v nichž dřeli jako otroci političti vězni, kteří byli takto likvidováni. Jednou provždy - Komunistická strana Československa musí být odsouzená jako zločinecká organizace a její členové musí být bezpodmínečně odsouzeni jejich vlastními zákony - pro velezradu, spolčování s cizí mocností a za rozkrádání státního a soukromého majetku, podle kterých soudili nás bývalé politické vězňi!!! Ten kdo by chtěl dělat nějaké kompromisy na jejich obranu měl by být smeten s nimi, protože by se dopustil zločinu na obětech komunistického režimu.

Z vydavatelství "Moravia Press Ltd."

Jiří Peterka:

ŠVEJKOVÉ NA CESTÁCH

216 stran, dvojbarevná obálka, vazba - Perfect Binding
cena: \$7.95 Can. plus poštovné.

Jára Meců:

PSÁNO NA BUBEN

Satiricko-politická kniha psána ve verších.

160 stran, dvojbarevná obálka, vazba - Perfect Binding
Cena 5.00 \$ plus poštovné.

Gramodeska LP z pera Jára Meců:

ŠUMÁŘI POD PENDREKEM

Směs satirických antikomunistických písní. Hrají a zpívají "Šibeníčníci" pod taktovkou Milo Komínka.
Cena včetně poštovného: USA - \$8.00 US.; Kanada \$9.20 Can.; Evropa a Austrálie \$9.70 Can.; Letecky: USA \$9.20 US.; Evropa a Austrálie \$10.70 Can.

Milo Komínek:

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK

První prezident Československé republiky.

Kniha fotografií, text trojjazyčný: česky, anglicky a francouzsky. Formát: 8,5" x 11". Stran 144. Vazba celoplošná v tvrdých deskách. Cena: \$12.00 US. nebo \$14.00 Can. plus poštovné.

J. Stašský:

VRAŽDA V HORÁCH

Velmi napínavá detektivka o pašerácích drog v Libanonu, popisující pravý "Orient." 160 stran, obálka kartonová tříbarevná, vazba Perfect Binding.

Cena: \$7.65 US. nebo \$9.00 Can. plus poštovné.

Vydala a vytiskla:

MORAVIA PRESS LTD.,

2098 Dundas St. W., Torontop, Ontario, Canada

M6R 1W9

Tel.: (416) 533-4242

Příprava puče potvrzena

Athény: Recký ministr obrany E. Averol-Tosistas po několikadenním zdráhání potvrdil, že skupina bývalých důstojníků připravovala protivládní puč a chtěla likvidovat v Řecku současné zřízení. Ministr obrany byl nucen

odpovědět v parlamentě na interpelaci poslance strany "Svaz demokratického středu" K. Bantuvase z 2. června a vysvětlit zprávy, které pronikly na veřejnost. Pozorovatelé v Athénách poukazují na to, že ministr odpověděl až po třetí důrazné výzvě opozice, aby vláda jasně vysvětlila, zda se spiknutí zúčastnili i vojáci.

Z našich rovů

8. července t.r. zemřel legionář, který uprchl jako mladý chlapec ze své vlasti. Na Středním Východě byl zařazen do protiletecké obrany. Při druhé bitvě o Tobruk v r. 1942 byl raněn do ruky. Po převezení do Anglie sloužil u sanitky. I jemu patří Churchillova volně přeložená slova: "dlužíme těmto chlapcům hodně." Byl to voják, který sice neměl hodností nežli nějaká vyznamenání. Chtěl obětovat svůj život v boji proti nacismu. Z vlasti odešel po druhé po roku 1948 aby znovu zasvětil svůj život jako mnozí jiní v boji proti bolševismu. Byl to JOSEF SNOPEK. Mnozí ho znáte pod jménem PEPIČEK. Jak samo jméno Pepíček naznačuje, byl to člověk dobrý a myslím si, že nikomu nikdy neublížil.

Po dlouhá léta měl Pepíček na Queen Street v Torontu pronajatou židli, kde se živil holičstvem.

Pepíček byl pravděpodobně v legionářském spolku praporečníkem. Pamatuji si, že při všech slavnostech nosil hrde legionářský prapor.

Duchovně se s legionářem Josefem Snopkem rozloučil za krajanskou veřejnost bratr kazatel Józsa Novák, který mu v posledních měsících nemoci dával duchovní sílu a potěšení, což jistě s vděkem přijímal. Myslím si, že byl v poslední době jaksi od všech opuštěný.

My kteří jsme se přišli s Pepíčkem rozloučit, jsme si odnesli od br. kazatele J. Nováka hodně poučení. Velmi dobře to řekl důstojný pán farář Janda. Poděkoval rev. J. Novákovi nejen za Pepíčka kterého se ujal během jeho dlouhé nemoci, ale i za všechny Čechoslováky kterým rev. Novák velmi ochotně pomáhal a stále pomáhá, přesto že má v kanadském sboru hodně práce.

Také legionáři - kamarádi z války se s Pepíčkem přišli rozloučit a přinesli krásný věnec. Bratr V. Kouřim se s ním rozloučil jak se sluší na bratra ve zbrani podle stanov Canadian Royal Legion, Czechoslovak branch 601.

"Bratře a přáteli legionáři Josefe, odpočívej v pokoji!"

E. Sypták

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel.: 364-1787

HAVE YOU DONE
YOUR SHARE
TO
FIGHT
COMMUNISM?
ORDER
FOR
A FRIEND

State Secret No. 1

(Warning for the Free World)
by St. Pagac. Just published.

True face of Communism!

Edition Brotherhood,
P.O. Box 303, Rego Park, N.Y. 11374,
\$10.00 (incl. postage).

Na téže adrese "Bratrství" je možno objednat
i český text knihy "Svědék z cely č. 13"

National Academy
FOR THE PERFORMING ARTS

Pozvánka ke studiu

*Dětská školka "Krásných umění"

Věk 2 1 5-5 1 2 r. pondělí - Pátek 9:00-12:30 nebo 13:00-16:30.

Péče, výuka, zdraví, hra atd. Speciálně - lehce srozumitelné - moderní.

*Třída výběru a utváření talentů

Věk: 3-7 r. 1 x týdně.

*Přípravky pro hudbu, zpěv, balet

Věk: 3-8 r., 1 x týdně, skupiny a jednotlivě.

*Řádné studium - osnovy, vysvědčení.

Věk od 4 r., 1 x týdně, školné od 198.00 \$ za rok. Finanční a studijní výhody.

Teorie: Orff, piano, varhany, acordeon, housle, viola, violoncello, contrabas, kytara, loutna, mandolína, zobcová flétna, flétna, hoboj, klarinet, fagot, saxofon, lesní roh, trubka, trombon, tuba, bicí nástroje, komorní soubory, orchestr.

*Zpěv - jednotlivé lekce, škola sborového zpěvu.

*Škola klasického baletu

*Drama a řeč

*Lekce pro děti rodičů s nízkým příjmem

talentované - řádné studium - podmínky školné od 15.00 \$ za měsíc.

*Lidové kursy

Každý věk - výběr žánrů - žádné zkoušky - pro potěšení i společnost - klasicky i moderně, jednotlivě i skupiny.

Nástroje viz "Řádné studium" - el. varhany, jazz, basová i klasická kytara, amatérské soubory, orchestr a kapela (profesionální poradce nebo dirigent).

*Zpěv - klasický i moderní styl

jednotlivě, sbory (dětí, mládež, dospělí).

*Tanec

společenské, moderní latinsko-americké tance, jazz, disco a j., od prvních kroků až k profesionální soutěži, skupiny neb soukromé hodiny, odborně a důvěrně!

*Drama

Kursy pro amatéry, dětská divadelní výchova, loutky, minidivadlo hudby a literatury.

*Pohybová výchova

moderní a rekreační gymnastika.

*Kursy pro tělesně vadné občany (studia schopné).

ZÁPIS od 4. září 1981

Městská čtvrť "Bloor - Christie" 741 Bloor St. West.

Úřední hodiny: pondělí - pátek 10:00 - 13:00 hod.

16:00 - 19:00 hod.

Sobota - 10:00 - 15:00 hod.

Tel.: 537-0219

Městská čtvrť "Scadding - Sherbourne"

150 Long Boat Avenue.

Úřední hodiny (jen v září!)

Pondělí - sobota 16:00 - 19:00 hod.

Tel.: 367-0522

O řece, jež odvádí myšlenky na rozvod

(Z angličtiny přeložila Libuše Svobodová-Novena, autor Bob Morris)

Seděli tiše na pohovce a četli ranní noviny a náhle ona říká: "Já nemohu uvěřit, že je tolik rozvodů, podívej se!" Podíval se na droboučký tisk právě pod oznámením narození a uzavření sňatků, do rubriky rozvody. Četli to společně a našli tam jména mnohých známých.

Potom řekla: "Tak mnoho manželství nesetrvá, co myslíš, čím to asi je?"

Pohodil hlavou a řekl: "Já nevím, je to nějak divné." A pak zažertoval: "Možná, že to dělá ta vlhkost ve vzduchu."

Oba se zasmáli. Přitulila se k němu, objal ji kolem paží. V tomto roce uzavřeno skončí v 52 procentech v rozvodu. Je to možné?"

Automaticky odpověděl: "Ale tomu nevěřím. Potom se zamyslel. Říká: "Víš, snad je to přece možné, spočítej jen ty naše známé přátele a všechny ty co zde bydlí v okolí." "V sousedství to sice 52 procent není, ale stejně je jich dosti".

Když jeli autem do práce, slyšeli na radiu, že vědci v

blízké budoucnosti budou schopni vyléčit více než polovinu nemocných, postižených rakovinou.

"Zdá se mi, že máme větší štěstí s rakovinou než s manželstvími" říká on.

Tu samou noc zazněl doma telefon. Jejich velmi dobrý přítel, léta ženat, kterého již delší dobu neviděli jim volal z jiného státu. Vyměnili si nejdříve vzájemná pozdravení a pak došli k bodu, proč volá. "Podívej se" říká. "Jak se máte? Myslím, - je mezi vámi dvěma všechno v pořádku?" Byla to otázka překvapující, trochu osobní a kdyby to nebyli opravdu blízcí přátelé, mohla by být až příliš mnoho osobní. Ale otázka byla míněna upřímně.

"No, já už jsem ji přestal mlátit. Jestli je to, to co chceš vědět". Pak se oba srdečně smáli. Potom řekl: "Ne, opravdu všechno je mezi námi v pořádku, všechno je fajn."

Na druhé straně telefonu bylo slyšet ulehčující povzdech přítele. "O", ani nevíš jak rád toto slyším". Já jsem v poslední době volal všechny známé a byl jsem tak překvapen. Připadalo mi, že snad

všichni se rozvádějí nebo jsou rozloučení. Je to hrozné. My už jsme si mysleli že jsme snad jediní manžele na světě, kteří jsou spolu". Jediní, jejichž manželství je normální".

"No tak, jen to jsem chtěl vědět a slyšet, jsem moc rád." "A zůstaňte spolu!". Potom oba zavěsili.

"Víš, to je ten problém asi? Jak on říká a zůstaňte spolu. Manželé se nepokouší zůstat spolu a naléztí jeden druhého. Je pro ně jednodušší prostě jít."

"Poslouchej" říká on.

"Tam daleko je Čína..."

"O čem to hovoří?" se ptá ona a laškovně se směje.

"Ale to je jen začátek jedné povídky, kterou mi kdysi vyprávěl můj otec. Má to cosi dělat s manželstvím a tak jsem si na to vzpomněl."

"Když jsme byl ještě malý hoch, tak byl čas, že se mi zdálo, že moji rodiče se často přou, hádají. Jako chlípci mi to dělalo opravdu velké starosti a mnoho jsem na to myslel. Jednou pak, když jsem byl s otcem sám, tak jsem se ho přímo zeptal, zda se budou s maminkou rozvádět. Připadalo mi to opravdu

tak vážně. Ale můj otec se jen usmál, zavrtěl hlavou a povídá mi: "Synu, víš, tam daleko je Čína... je tam řeka a jmenuje se Yangtze... Sem tam přijde povodeň a voda řeku přestoupí své břehy. Když stojíš na břehu té řeky, vidíš, jak se vyplaví všechna možná špína. I mrtvá těla, vyvrácené stromy, střechy stržené s domů a rozbitá náčiní a nářadí, voda je kalná."

"Na pohled se řeka zdá být katastrofou a nezachránitelné že je její zpusťování. Ale hluboko dole, pod vším tím co se plaví na povrchu, hluboko dole srdce řeky jest silné a čisté, tak jako vždycky bývalo." Tak jest to synu i s naším manželstvím. Často se ti může zdát, že to je též katastrofa a že to je konec. Ale hluboko uvnitř jest silné, čisté srdce. Pamatuj si to a čekej. Voda se zase vyjasní." Potom zhasli světla, šli spát. A věděli, že si vždycky vzpomenu na řeku Yangtze a na hluboko pod ní to stále čisté, silné, proudící srdce.

Ask God - Family That Prays Together, Stays Together.

Kam mizí vzácné kovy

Ve světovém tisku se čas od času objevují úvahy na téma "nafta vydrží lidstvu roku lks, uhlí do roky ypsilon" atd.

Odborníci z massachusettského Technologického institutu přišli nedávno s odhadem, že zásoby niklu postačí na pouhých 53 let, hliníku na 31 roků, olova a mědi na 21 let, zinku na 18 a cinu na 15 let. Obrovská spotřeba ropy nebo uhlí v průmyslové civilizaci nikoho nepřekvapí, ale - kam mizí vzácné kovy?

Odpověď, kterou dávají statistiky Organizace spojených národů, je prostá, a současně značně znepokojivá. Ponechme stranou průmysl, který spotřebovává vzácné kovy víceméně pro prospěšné účely. Ale 14-14 procent světové poptávky po hliníku, mědi, olovu a zinku, stejně tak jako 40 procent titanu, je určeno výhradně na vojenské účely. Na konstrukci moderního

bombardéru je zapotřebí asi šesti tun hliníku. V současnosti existují typy bojových letadel, jejichž kostra je zkonstruována výhradně z titanu a titanových slitin. Vzácné kovy se prakticky stávají strategickými kovy. Což není slovní hříčka, vezmeme-li v úvahu fakt, že jejich spotřeba roste ve vojenské oblasti rychleji než v oblasti určené pro civilní výrobu.

K vůli zbrojení se tedy těží značně více vzácných kovů, než bychom potřebovali pro mírové účely. Navíc velcí výrobci zbraní na Západě si pořizují své "rezervy pro případ potřeby." Vše jsou Spojené státy, které si vytvářejí takovou zásobu vzácných kovů, aby s ní dokázaly "přežít" konvenční válku trvající tři roky. Francie zamýšlí vytvořit si do roku 1985 sklad strategických kovů odpovídající dvouměsíčnímu dovozu. Do klubu zení, které si, jak to napsal časopis "L'Express", budují tyto zásoby z opatrnosti, zamýšlí vstoupit i Německá Spolková republika.

Jižní Afrika těží a exportuje osm z deseti hlavních strategických kovů a je tedy prvním státem na světě. Proto není divu, že veškeré akce Sovětského svazu jsou namířeny proti tomuto státu. Je nutno strategicky uvažovat, že Sovětský svaz tyto vzácné kovy nemá a je nucen je nějakou oklikou či překupováním získat. Bez těchto kovů není možný pokrok v raketové technice ani v moderním letectví. Proto Rusové se ještě nedostali na měsíc a nejsou schopni přistávat s meziplanetárními koráby, protože při návratu na zem by jim shořely jako papír.

Gerke žije ve Španělsku

Bonn: Bývalý šéf nacistického gestapa v okupované Praze E. Gerke se zdržuje na ulajovaném místě ve Španělsku a západoněmecká prokuratura ho odmítá vzít do vazby, ačkoli místo jeho pobytu

zná. Oznámil to list "Unsere Zeit". E Gerke bydlel dlouhá léta nerušeně v Bielefeldu, a když vyšlo najevo, že nebyl k vůli zločinům spáchaným za nacistické okupace v Československu ani vyšetřován, z

města zmizel. Prokuratura města Hammu, která byla na základě zveřejněných materiálů donucena obnovit vyšetřování Gerkova případu, zpravodaji listu oznámila, že

místo Gerkova pobytu zná, ale odmítá je zveřejnit. Odmítá také Gerka vzít do vazby, protože prý k tomu není důvod.

Kennedy Travel Bureau Ltd.
424 BLOOR STREET, WEST* TORONTO, ONT.
NAVŠTĚVY PŘÍBUZNÝCH
Z ČESKOSLOVENSKA A CESTOVÁNÍ
KAMKOLIV NA SVĚTĚ
VÁM VYBAVÍME
K VAŠÍ SPOKOJENOSTI
Volejte nebo pište
(416) 921-8945
921-3721
Dana Nohavica
Manager

Ještě neklidná situace v Bolívii

Stále se tvrdí, že v Bolívii, jakmile se někdo mocní mocí vojenským pučem, téměř ihned se začne připravovat "protipuč". Skutečnost, že za 155 let nezávislé republiky došlo ke 188 násilným změnám nebo pokusům o změnu vlády, toto tvrzení do značné míry opodstatňuje. Statistice vypočítali, že průměrná doba setrvání u moci je sedm měsíců, i když všechny průměry jsou, jak dobře známe, velmi ošidné.

Současná vojenská junta pod vedením generála Gerzia Mézy je už u moci od 7. července minulého roku, kdy svrhla vládu prezidentky Lidie Gueillerové, jež měla připravit cestu k nástupu "zvolenému" levicovému prezidentu. Generál Gerzia Meza je tedy u moci déle než oněch "průměrných" sedm měsíců a tak se ani nikdo nediví, že z Bolívie přicházejí zprávy o protivládních vystoupeních některých politiků a některých vojenských jednotek.

Koncem dubna t.r. byl vojenskou policií zadržen bývalý pučistický generál Natush Busch, který se po uchopení moci v listopadu 1979 udržel u moci jen 16 dní. Vážnější hrozbu pro současnou juntou nepochybně představovala změna postoje bývalého prezidenta generála Hugo Banzerera. Svou "plnou podporu" juntě generál Banzer v poslední době odvolal. Generál Meza se za ním vypravil do jeho sídla v nejbohatší bolívijské provincii Santa Cruz, ale podařilo se mu dojednat jen kompromis.

Začátkem května se objevily zprávy o pokusech teroristických skupin dostat pod svou kontrolu některé velké podniky a vyvíjet nátlak, mimo jiné i zadržením rukojmí, na Mezovu juntou, aby se vzdala moci. Různá vzájemná obvinění z přestavování obchodu s drogami ukazují, že jde o boj

velmi tvrdý, ať už jednotlivci mají moc v zemi ve svých rukou nebo o ni teprve bojují.

Zprávy o přípravách "protipuče" proti generálu Mezovi se šířily a množily, až nakonec 10. května se vzbouřilo středisko výcviku zvláštních bolívijských jednotek (CITE) pod vedením plukovníka Lanzy v Chochabambě. Objevily se informace o tom, že i jiné jednotky se přidaly k vzbouřencům. Znovu se opakovala obvinění vládnoucí junty z účasti na obchodu s drogami. Nakonec se však vzbouřené plukovník musel vzdát jednotkám věrným prezidentu Menzovi, který však oznámil, že se 6. srpna t.r. vzdá funkce hlavy státu.

Nejdůležitější na celé věci je však to, že levicové síly nemají zatím žádnou šanci převzít moc ve státě. Bolívie má nesmírné nerostné bohatství na měď, zlato, stříbro a jiné kovy. Největší světová těžba mědi je právě v Bolívii a tím je velmi strategická jak pro Západ, tak i pro Východ. Proto Sověti tak usilují dostat pod svou kontrolu Bolívii. Zatím však ještě nikdy neuspěli. Proto různými podvratnými akcemi mezi nejnížší třídou se snaží podnítit dělníky a peóny k revoluci. Konečně víme, že i Kuba tam posílala v minulosti svého revolučního velmistra "Che Gamaru" který byl v provincii Sucre roztržen jako řezáto.

At' cestujete kamkoli, obraťte se s důvěrou
na nás. Opatříme vám lodní lístky
nebo letenku za normální cenu

**ALEX A. KELEN
LIMITED**

Použijte našich služeb při cestování do
staré vlasti. Krajané veřejnosti sloužíme
od roku 1925
bezcelní balíčky do celé Evropy

1467 MANSFIELD ST. MONTREAL 2, QUE.
TELEFON: 842-9548

Ze sbírky básní:
"Tobě můj mladší"

Píseň a my

"Z Prahy až za moře" je cesta dlouhá,
a budem - dokud je píseň s námi pouhá,
dokud je s námi píseň té "zlaté Prahy",
dotud nám zpívat bude a strašit vrah,
dokud je s námi písničkář a jeho smích,
dotud jsme jako jezdcí na koních,
až s koně spadnem a nebude nás víc,
ta píseň bude zpívána i do plamenů svíc.

Věnováno Vašku Zemanovi našemu písničkáři, skladateli textů, zpěvákovi pražského rozhlasu v letech 1920-1948 k jeho 70.
Věnuje přítel Kastelán
J.A.K.

naše hlasy

Publishing & Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD

Editor in Chief:
Šéf-redaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9

Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:
Kanada \$9.00, U.S.A. \$ 10.00, všechny zámořské státy
lodní poštou \$ 12.00.
Leteckoupoštou: U.S.A. \$ 13.00, všechny zámořské
státy \$ 18.00.